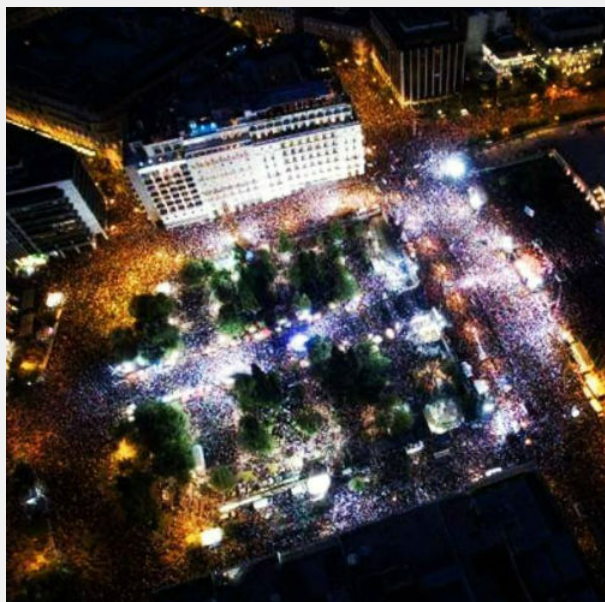

Ανδρίτσος Θάνος, Γούσης Κώστας, Φουρίκος Κώστας

1. Δεν υπάρχουν πολλές στιγμές στην ιστορία, όπου μέσα σε τόσο λίγες μέρες να κρίνονται τόσο πολλά. Ακούγεται συχνά ότι ζούμε «ιστορικές μέρες». Είναι μέρες και όχι μήνες ή χρόνια, και αν είναι ιστορικές οφείλουν να συνοδεύονται και από ιστορικές αποφάσεις, αντίστοιχες με το ιστορικό ΟΧΙ του ελληνικού λαού. Η πολιτική και ειδικά η επαναστατική, οφείλει να γίνεται πάντοτε συγκεκριμένα, τη συγκεκριμένη στιγμή, στον συγκεκριμένο τόπο, με τα συγκεκριμένα ερωτήματα και αντιφάσεις, ειδάλλως στερείται αποτελεσματικότητας. Την Κυριακή η ΕΕ δίνει νέο τελεσίγραφο και απαιτεί μνημονιακή συμφωνία. Βρισκόμαστε στο πιο κρίσιμο σημείο ενός σταυροδρομιού που αντικειμενικά θα έφτανε η πολιτική της κυβέρνησης. Ή μια ολοκληρωτική υποταγή στο σκληρό πλαίσιο λιτότητας ή ένα ακούσιο ή εκούσιο ξεκίνημα μιας διαφορετικής πορείας που επίσης εκούσια ή ακούσια οδηγεί εκτός ευρώ και Ε.Ε. Τόσο γρήγορα και τόσο αποφασιστικά σε τόσο κρίσιμη περίοδο δεν έχουμε δράσει ξανά. Μπορούμε τώρα;

2. Θέλουμε εξ αρχής να παρουσιάσουμε τους τρεις βασικούς άξονες της παρέμβασής μας, που θα περιγραφούν αναλυτικότερα στη συνέχεια:

Α. Χρειαζόμαστε άμεσα πολιτική παρέμβαση του **ΌΧΙ μέχρι το τέλος** και των δυνάμεών μας. Όχι χρεωκοπία εντός ευρώ, κούρεμα καταθέσεων και συνέχιση της λιτότητας. Όχι καινούριο μνημόνιο και οικονομικό στραγγαλισμό, μόνιμη ομηρία στην ΕΚΤ και τη χρεομηχανή των δόσεων. Για να είναι εγγυημένο το λαϊκό εισόδημα, οι δουλειές, οι καταθέσεις και χωρίς νέο μνημόνιο και μέτρα πρέπει άμεσα να υλοποιηθούν μια σειρά από μέτρα με πρώτη την εθνικοποίηση των τραπεζών καθώς και την άρνηση αποπληρωμής των δόσεων, επιστροφή σε εθνικό νόμισμα, έλεγχο της κυκλοφορίας κεφαλαίων κ.α.

Β. Για να αποκτήσει υπόσταση η λογική αυτή απαιτείται η ενεργοποίηση του **υπαρκτού κοινωνικού μπλοκ** που μίλησε καθαρά με το ΟΧΙ και κόντρα στους εκβιασμούς προτιμάει έναν **άλλο δρόμο χωρίς εγγυήσεις επιτυχίας από το να συνεχίσει να ζει έτσι όπως ζει σήμερα**. Η πολιτική έκφραση αυτού του κοινωνικού εργατο-λαϊκού και νεολαϊστικού μπλοκ σε μία **πολιτική συμμαχία των δυνάμεων της ρήξης**.

Γ. Ο άμεσος πολιτικός στόχος αυτών των ημερών είναι **η ακύρωση της ακύρωσης του ΟΧΙ, η ανατροπή της πορείας υποταγής στους εκβιασμούς της ΕΕ**.

3. Η «στιγμή» του δημοψηφίσματος συμπύκνωσε την τεράστια κοινωνική δυναμική και τις αντιφάσεις της ιστορικής περιόδου που διανύουμε. Ήταν μια **επιλογή που πάρθηκε απρόθυμα και φοβισμένα από την κυβέρνηση**, ως διαπραγματευτικό χαρτί και ταυτόχρονα και απόδειξη της κοινωνικής διεργασίας και απαιτητικότητας που έβγαλε το ΣΥΡΙΖΑ κυβέρνηση και που τον **εμποδίζει από το να μετατραπεί σε**

ΝΔ στη θέση της ΝΔ. Η πρόταση των 8 δις, επιχείρησε να ολοκληρώσει το μετασχηματισμό του σε παλαιάς κοπής σοσιαλδημοκρατικό κόμμα και να θέσει ο ίδιος τους όρους της διαδικασίας. Με την απόρριψη της πρότασης του από τις διεθνείς ελίτ αλλά και την εγχώρια αστική τάξη, **οδηγήθηκε σε μια σχετική ασυνέχεια** με την πορεία ενσωμάτωσής του.

4. Το αποφασιστικό, ταξικό και πλειοψηφικότατο ΟΧΙ, μέσα σε αυτές τις συνθήκες οικονομικής ασφυξίας, εργοδοτικής τρομοκρατίας, μιντιακής χούντας και έλλειψης εναλλακτικής πολιτικής ρήξης, αποτελεί μια κορυφαία νίκη της κοινωνικής πλειοψηφίας. Αποτελεί **υφαρπαγή και παραχάραξη της λαϊκής βούλησης, η αξιοποίησή του για τη διαμόρφωση μιας «εθνικής ενότητας»** με στόχο τη συνέχιση των μνημονιακών πολιτικών, επιλογή που με σαφήνεια έκανε η ελληνική κυβέρνηση. Από τη μεριά μας, **δεν πέφτουμε από τα σύννεφα, με την επιλογή αυτή.** Εμφανίστηκε όμως και ένα άλλο τμήμα του ΣΥΡΙΖΑ και κομμάτι της πλατιάς εκλογικής του βάσης, που στρατεύτηκε σε αυτόν τον αγώνα με γνώμονα το ότι από ένα νέο μνημόνιο καλύτερα Grexit.

5. Είναι πια εμφανές ότι ένα τεράστιο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας, στις λαϊκές γειτονιές το απολύτως πλειοψηφικό, αισθάνεται ότι δεν έχει τίποτα να χάσει και **ότι προτιμά να προχωρήσει προς κάτι άγνωστο και σύμφωνα με τα κανάλια τρομακτικό, παρά να μείνει στην καθημερινή καταστροφή. Σαφώς, αυτό δεν αποτελεί μια ολοκληρωμένη ταξική συνείδηση, ούτε μια σαφή αποδοχή της αναγκαιότητας εξόδου από ΕΕ και ευρώ. Παρόλα αυτά, είναι σαφές ότι ο λαός έδωσε ένα ηχηρό χαστούκι σε όλα όσα θεωρούνταν μέχρι σήμερα ιερά και όσια της αστικής πολιτικής.** Είναι όμως μια ταξική επιλογή που δεν υπήρχε μέχρι πρότινος στην κοινωνία τόσο φανερά και – για να είμαστε ειλικρινείς- δεν εμφανίζεται ασύνδετη με τη στήριξη στον ΣΥΡΙΖΑ και τον Αλέξη Τσίπρα. Επομένως, αναπτύσσεται μια δυναμική που διέπεται από αντιφάσεις. Δε βοηθάει ούτε η υποτίμηση αλλά ούτε και η εξιδανίκευση της πραγματικότητας. Άλλωστε, «μονάχα η πραγματικότητα μπορεί να μας μάθει πώς την πραγματικότητα ν' αλλάξουμε». Σε κάθε περίπτωση, αυτό που έχει σημασία ως εκτίμηση είναι ότι το κοινωνικό και πολιτικό ρήγμα της διετίας 2010-12 παραμένει ενεργό.

6. Είναι βέβαιο ότι δεν υπάρχει κανένας δρόμος χωρίς δυσκολίες. Είναι επίσης ξεκάθαρο ότι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ δεν προβάλλει κανένα σχέδιο ρήξης και δεν έχει κάποιο εναλλακτικό σχέδιο. Πολλά ενδεχόμενα είναι ανοιχτά, πολλές πιθανές «καραμπόλες» μπορεί να συμβούν και να τροφοδοτήσουν διαφορετικές εξελίξεις. **Το βασικό, ωστόσο, είναι ότι μέσα σε αυτές τις δοσμένες συνθήκες, χωρίς να το θέλει η κυβέρνηση και πιθανότατα χωρίς να είναι έτοιμη η αντικαπιταλιστική αριστερά, τίθεται με πολύ πιο άμεσο τρόπο το ζήτημα των συγκεκριμένων βημάτων προς την αντικαπιταλιστική ανατροπή.** Μπορεί να φαντάζουν ιδιαίτερα ανώριμες οι συνθήκες για ένα τέτοιο μεγάλο άλμα, από άποψη οργάνωσης και συνειδητοποίησης της εργατικής τάξης, μπορεί να ηγεμονεύει στις λαϊκές μάζες η πρόταση συμβιβασμού- υποταγή του ΣΥΡΙΖΑ που δεν επιδιώκει τη χάραξη μιας διαφορετικής πορείας και είναι καταδικασμένη να αποτύχει, **μπορεί οι δυνάμεις της ανατροπής να φαίνονται απροετοίμαστες και αδύναμες, όμως τώρα είναι που όλα τα πολιτικά σχέδια οφείλουν να κατατεθούν και να κριθούν.** Τώρα είναι που οι συνθήκες επιτάσσουν ένα άλμα για όλους και όλες μας. **Τώρα είναι που οι προτάσεις του αντικαπιταλιστικού προγράμματος μπορούν να ηγεμονεύσουν, όχι ως σωστά θεωρητικά σχήματα, αλλά ως μοναδικές αναγκαίες λύσεις στα προβλήματα επιβίωσης του λαού.** Αν οι επαναστάτες δεν έχουν τη δυνατότητα να εκπροσωπήσουν το αναγκαίο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα τη στιγμή που απαιτείται και δεν αναζητήσουν τρόπους ώστε αυτό να εκπροσωπηθεί από το ευρύτερο δυνατό πολιτικό και κοινωνικό μπλοκ, τότε είναι καταδικασμένοι να παρακολουθούν ως θεατές τις εξελίξεις που συνήθως θα οδηγούν σε οδυνηρές ήττες για το λαό.

7. Σε μια τέτοια λογική, το πρόγραμμα – σχέδιο της ρήξης πιστεύουμε πως είμαστε βάσιμα σε θέση να φιλοδοξούμε πως μπορεί σήμερα να πλαισιωθεί από πολιτικές δυνάμεις και κοινωνικά κομμάτια που μέχρι τώρα δεν ήταν (και πιθανόν δεν είναι ακόμη σε πλήρη βαθμό) σε θέση να αντιληφθούν τον δομικά αντιδραστικό χαρακτήρα της ΕΕ και να τοποθετηθούν στρατηγικά υπέρ της αποδέσμευσης της χώρας

από αυτή, ή της διάλυσής της. Καταφεύγουν όμως εν τέλει σε μια τέτοια συζήτηση δειλά και αφηρημένα κατ' αρχήν στη βάση όλων των τελευταίων εξελίξεων και της εμπειρίας του πενταμήνου αλλά και επειδή τείνουν να απαντούν με μια σχετική σιγουριά «όχι σε όλα τα μνημόνια» με αποτέλεσμα να νιώθουν ότι χρειάζεται ένα -στα αλήθεια πλέον- “plan b”. Εμάς καθόλου δεν πρέπει να μας φοβίζει μια τέτοια τοποθέτηση. Δεν πρέπει να κινούμαστε εχθρικά απέναντί της ή να ζητάμε την πλήρη υιοθέτηση των δικών μας θέσεων για να συνομιλήσουμε μαζί της ή να συνεργαστούμε εντός του κινήματος με τα κομμάτια που την εκφέρουν. Αντίθετα μια τέτοια τάση πρέπει να αποτελέσει ένα επιπλέον στοιχείο που θα αγκαλιάσουμε και θα διαλεχθούμε μαζί του ώστε να αποτελέσουμε κομμάτι μιας ευρύτερης κοινωνικοπολιτικής συσπείρωσης που θα βγει στο προσκήνιο και θα δώσει τη μάχη τώρα ώστε να μην υπογραφεί μνημονιακή συμφωνία και θα ενισχύσει αντικειμενικά τον αντι-εε χαρακτήρα της συνείδησης του λαού.

Τα άμεσα βήματα του προγράμματος της ρήξης όπως προκύπτουν από τις σημερινές ανάγκες είναι τα παρακάτω:

- Καμιά νέα διαπραγμάτευση- συμφωνία με τους δανειστές. ΟΧΙ στα μνημόνια νέα και παλιά. Όχι σε νέες δανειακές συμβάσεις, νέα εργαλεία χρηματοδότησης κ.α.

- **Άμεση εθνικοποίηση των τραπεζών και κόψιμο νομίσματος για να μην πάρουμε απλά τις χρεωκοπημένες τράπεζες.** Να αποκτήσει το κράτος τον έλεγχο του τραπεζικού συστήματος, να προστατεύσει τις καταθέσεις, να μην ζούμε με το μαρτύριο της σταγόνας από το ευρωπαϊκό κεφάλαιο. Έλεγχος κεφαλαίων ώστε να αποφευχθεί η κατάρρευση και η κλοπή του πλούτου.

- **Καμιά αποπληρωμή των επόμενων δόσεων.** Δεν πληρώνουμε το παράνομο και επαχθές χρέος.

- Άμεσα μέτρα ενάντια στην εξουσία του κεφαλαίου στην Ελλάδα. **Τέλος με την ασυδοσία των εργοδοτών. Απαγόρευση των απολύσεων. Άμεσα βήματα αναδιανομής του πλούτου υπέρ των φτωχότερων στρωμάτων.** Υιοθέτηση σειράς μέτρων για την προστασία των ασθενέστερων, ειδικά μπροστά σε επιδείνωση της οικονομικής ασφυξίας. Μονιμοποίηση και διεύρυνση των μέτρων ανακούφισης (μεταφορές, μη πληρωμή οφειλών, δωρεάν περίθαλψη κ.α.)

- **Αποφασιστικό χτύπημα της χούντας των ιδιωτικών καναλιών.** Πληρωμή των χρεών του, ανάκληση των αδειών, δημοκρατικός έλεγχος στους εθνικούς σταθμούς.

Τέτοια βήματα (προφανώς όχι τα μόνα) είναι απολύτως αναγκαία για να μπορέσει η κοινωνία να επιβιώσει στον οικονομικό πόλεμο που δέχεται. Πρόκειται για βήματα που αντικειμενικά συνδέονται με την έξοδο από την ευρωζώνη και την Ε.Ε. Σαφώς και κάτι τέτοιο σηματοδοτεί και την διερεύνηση μιας πολυεπίπεδης διεθνούς πολιτικής που θα υπερβαίνει την υποταγή στο «ευρωπαϊκό πλαίσιο». **Κρίσιμοι επόμενοι κόμβοι οφείλουν να είναι οι γενναίες εθνικοποιήσεις με εργατικό έλεγχο σε σημαντικούς τομείς της οικονομίας, ώστε να γίνουν κάποια πρώτα βήματα μετασχηματισμού του παραγωγικού μοντέλου, αλλά και να μην μείνουν απροστάτευτες οι υποδομές στα νύχια των διεθνών κερδοσκόπων.** Πρόκειται για ένα πρόγραμμα που οξύνει την τρέχουσα αναμέτρηση με το κεφάλαιο, ελληνικό και διεθνές, και την ανεβάζει επίπεδο.

8. Το παραπάνω πλαίσιο δεν αποτελεί παρά κάποιους βασικούς άξονες που περιγράφουν ένα σχέδιο που οφείλει να υλοποιηθεί ως απάντηση στο αδιέξοδο σήμερα, και είναι ο μόνος τρόπος για να βγει η Ελλάδα από τη δίνη που έχει μπει χωρίς την καταστροφή της κοινωνίας. Οποιοδήποτε και από τα σενάρια και αν φαίνεται πώς πάει να υλοποιηθεί, είναι απολύτως αναγκαίο, **το παραπάνω διεκδικητικό πλαίσιο να εκφραστεί από σήμερα σε πολιτικό και κινηματικό επίπεδο. Οφείλουν να γίνουν άμεσα βήματα στη συγκρότηση του πολιτικού και κοινωνικού μπλοκ της ρήξης. Απαιτείται μια διπλή διαδικασία, κινηματική και πολιτική.** Αφενός με άμεσα βήματα σε κάθε γειτονιά, χώρος δουλειάς και

σπουδών όπου θα συγκροτούνται με αγωνιστικούς όρους επιτροπές υπεράσπισης του ΟΧΙ του λαού, του ΟΧΙ μέχρι τέλους. Που θα πάρουν πάνω τους τις μεγάλες κινητοποιήσεις που χρειάζεται να διοργανωθούν τις επόμενες μέρες ενάντια σε οποιαδήποτε μνημονιακή συμφωνία που θα ακυρώσει το «Όχι» του 61%. Που θα οργανώνονται ώστε να μη μείνει κανείς και καμία απροστάτευτοι στον οικονομικό πόλεμο. Θα παλέψουν ενάντια στο ξεπούλημα του ΟΧΙ και κάθε νέα συμφωνία, αλλά και για τα πρώτα βήματα λαϊκής οργάνωσης και συμμετοχής που θα συνοδεύσουν τη ρήξη, θα λύσουν ενδεχόμενα προβλήματα έλλειψης τροφίμων, φαρμάκων κ.α. Θα αποτρέψουν κάθε προσπάθεια ηγεμονίας του τρόμου στο δρόμο, καθώς και επανεμφάνισης των φασιστικών συμμοριών, πράγμα που δεν μπορεί να ξεχνιέται. Σε αυτό το μπλοκ θα συμπορευτούν επιτροπές στις γειτονιές, εργατικά σωματεία, σπουδαστικοί σύλλογοι, εργατικές λέσχες, πρωτοβουλίες αλληλεγγύης και κάθε κινηματική μορφή που θέλει να παλέψει. Θα ανατρέψουν στην πράξη την γραφειοκρατική και προδοτική ηγεσία της ΓΣΕΕ, ανοίγοντας ένα δρόμο για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Αφετέρου με πλατιές πολιτικές πρωτοβουλίες κοινής δράσης, διαλόγου και συμπόρευσης όλων των αγωνιστών/τριων και πολιτικών δυνάμεων που αντιλαμβάνονται την κρισιμότητα της προβολής μιας τέτοιας μεθοδολογίας πολιτικών αιτημάτων.

9. Το φάσμα των πολιτικών δυνάμεων και αγωνιστών που μπορεί να συνδράμει σε μια τέτοια κατεύθυνση κινηματικά και πολιτικά δεν είναι άγνωστο. Αντιθέτως, αποτελείται από εκείνο το πολιτικό και κοινωνικό δυναμικό που πάλεψε όλα τα χρόνια του μνημονίου, βρέθηκε στο δρόμο, τις πλατείες, τις απεργίες. Ήταν το κοινωνικό και πολιτικό φάσμα που πήρε πάνω του και το ηρωικό ΟΧΙ, ενάντια στις παλινωδίες και τα σχέδια υποταγής της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ και στην προδοτική στάση φυγομαχίας της ηγεσίας του ΚΚΕ. Δεν αξίζουν στους μεγάλους λαϊκούς αγώνες και στον υπέροχο κόσμο της ανιδιοτέλειας και της αλληλεγγύης, ηγεσίες που αρνούνται την ανατρεπτική πάλη στο σήμερα, που φοβούνται τη θέληση του λαού. **Το εύρος αυτών των δυνάμεων περιλαμβάνει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τη ΜΑΡΣ, δυνάμεις με τις οποίες συνομιλούμε για τη μετωπική συμπόρευση όπως ο σύλλογος Κορδάτος, άλλες δυνάμεις τις εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς (ειδικά αυτές που δώσαμε μαζί τη μάχη του ΟΧΙ, όπως το ΕΕΚ, το ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ, η ΟΚΔΕ κ.α.), συγκεκριμένα τμήματα του αναρχικού χώρου, αγωνιστές που προέρχονται από το ΚΚΕ ή παραμένουν ασφυκτιώντας με τη γραμμή του, αγωνιστές και πολιτικές οργανώσεις-ομάδες εντός του ΣΥΡΙΖΑ που επιδιώκουν τη ρήξη, αγωνιστικά τμήματα από χώρους όπως το ΕΠΑΜ και βέβαια λιγότερο οργανωμένες δυνάμεις ημι-πολιτικές ημι- κινηματικές που υπάρχουν σε γειτονιές, δομές αλληλεγγύης κ.α.**

10. **Είναι δεδομένο ότι η δυναμική που συγκεντρώνει το «Όχι της ρήξης» υπερβαίνει κατά πολύ το άθροισμα της πολιτικής και εκλογικής επιρροής κάθε επιμέρους δύναμης που το προωθεί. Υπό αυτή την έννοια, δεν μπορεί να σταθεί η ιεράρχηση, με πρωταρχικό τρόπο, της κομματικής οικοδόμησης της μιας ή της άλλης συσπείρωσης αλλά χρειάζεται να διαμορφωθεί άμεσα η διακριτή εκείνη πολιτική και κοινωνική ηγεσία που θα συγκροτήσει αυτό το μαχητικό ΟΧΙ, θα το εκφράσει και θα το μπολιάσει με ένα πρόγραμμα σύγκρουσης και αναμέτρησης με το κεφάλαιο.** Το ευρύ φάσμα πολιτικών δυνάμεων που περιγράφηκε μπορεί να έχει διαφορετικές μορφές και επίπεδα συνεργασίας, και δεν κατατίθεται αυτή τη στιγμή κάποιο οργανωμένο σχέδιο μετωπικών πρωτοβουλιών. Θεωρούμε ότι οφείλουμε τόσο από τα «κάτω» σε σωματεία, λαϊκές συνελεύσεις, σπουδαστικούς συλλόγους, όσο και από τα «πάνω» με κείμενα, εκδηλώσεις, πρωτοβουλίες και με διαφορετικούς και πολλούς τρόπους, να μην αφήσουμε χρόνο η λαϊκή κινητικότητα να πιασμορφωθεί και μια νέα ήττα να έρθει από την αδράνεια, την έλλειψη θαρραλέων αποφάσεων και την εμμονή στο “business as usual” της αριστερής πολιτικής.

Σε μια τέτοια βάση χρειάζεται άμεσα δημόσια τοποθέτηση – κάλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ προς όλες τις δυνάμεις που μπορούν να πλαisiώσουν μια τέτοια λογική, συναντήσεις, διάλογος και δεσμεύσεις πάνω στους πολιτικούς στόχους και τις μορφές υλοποίησης που προτείνονται. Ένα μόνιμο κέντρο – διαδικασία συντονισμού και διαλόγου.

11. Η περίοδος επιτάσσει να γίνουν άμεσα βήματα στην παραπάνω κατεύθυνση. Αυτό, ωστόσο δεν αναιρεί ότι ανεξάρτητα με τις ταχύτατες τροπές που θα πάρουν τα πράγματα, η σημασία ενός τέτοιου πολιτικού και κοινωνικού μπλοκ, δε σταματά μέσα στις επόμενες λίγες μέρες. Οι άμεσες κινήσεις θα αποτελέσουν μαγιά για εκείνη την Αριστερά **που θα αποτελέσει το κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο που θα βάλει τη σφραγίδα στις εξελίξεις, θα αναμετρηθεί με την πολιτική φιλοδοξία της ηγεμονίας, θα σηκώσει το γάντι απέναντι στις προκλήσεις και θα επιβάλλει στην κυβέρνηση πολιτικές επιλογές ρήξης και ανατροπής στα σκληρά διλήμματα που τίθενται μπροστά μας.**

12. **Η κρισιμότητα της περιόδου απαιτεί μια άμεση και ολοκληρωτική υπέρβαση των αδυναμιών που κρατούν καθηλωμένη την αντικαπιταλιστική Αριστερά, την ANΤΑΡΣΥΑ και τη μετωπική πρωτοβουλία ANΤΑΡΣΥΑ- ΜΑΡΣ.** Είναι γνωστό ότι μέχρι λίγες μέρες πριν την αναγγελία του δημοψηφίσματος, όλα κινούνταν σε μια παραλυτική διαδικασία φθοράς, αντιθετικών στρατηγικών, συγκρούσεων, δογματισμών, μικροηγεμονισμών, οργανωτίστικες συγκρούσεις κ.α. Δε μπορεί να συνεχιστεί άλλο αυτό. Δεν υπάρχει καν ο χρόνος για ατέρμονες διαδικασίες, ασαφείς διατυπώσεις και μελλοντικές πρωτοβουλίες που δεν παίρνονται ποτέ ή όταν παίρνονται έχει παρέλθει η στιγμή που ήταν αναγκαίες. Δεν αντέχει η εποχή τις παθογένειες που απογοητεύουν καθημερινά τον κόσμο του αγώνα, τις διασπαστικές πρακτικές ακόμα και στο δρόμο (και ο νούν νοείτω). Χρειάζεται ένας σαφής δρόμος υπέρβασης των προβλημάτων και προχωρήματος της συνεργασίας ANΤΑΡΣΥΑ- ΜΑΡΣ με συγκεκριμένο σχέδιο (συναντήσεων, συνδιασκέψεων ή κάτι άλλο).

13. **Η αλλαγή που ήρθε από την αναγγελία του δημοψηφίσματος και μετά, με την αξιοθαύμαστη πρωτοπόρα δράση της ANΤΑΡΣΥΑ, αποδεικνύει ότι παρά τα προβλήματα, ο χώρος αυτός μπορεί να αποτελέσει τη ραχοκοκαλιά στη συγκρότηση μιας σύγχρονης, μαζικής Αριστεράς της ρήξης που έχει ανάγκη η εποχή.** Η δράση της ANΤΑΡΣΥΑ- ΜΑΡΣ αυτή τη βδομάδα ήταν επιτυχημένη γιατί συνδύασε την πλατιά κινηματική απεύθυνση στο λαό εντός του ρεύματος του ΟΧΙ με το αυτοτελές πολιτικό στίγμα του «τριπλού ΟΧΙ», του «ΟΧΙ μέχρι τέλους» και τις διαρκείς. Συνδύασε την παρουσία σε ενωτικές κινητοποιήσεις στο δρόμο, με τη διαρκή διοργάνωση και ανεξάρτητων δράσεων. Μόνο έτσι μπόρεσε να πρωτοστατήσει και στη συσπείρωση του πιο προωθημένου κομματιού της ρήξης, που εμφανίστηκε στην επιτυχημένη πορεία της Πέμπτης 2 Ιουλίου. Τέλος, αξιοποίησε τόσο τις πολιτικές πρωτοβουλίες με την ασταμάτητη δουλειά στους χώρους δουλειάς, τις γειτονιές και τους χώρους σπουδών. Εκεί ήταν που στην πραγματικότητα οικοδομήθηκε το ΟΧΙ του λαού, όπου φάνηκε πώς το ΟΧΙ μέχρι τέλους μπορεί να γίνει αποδεκτό από πλατιά κομμάτια της κοινωνίας. Δεν αναιρεί αυτό, αδυναμίες που εμφανίστηκαν, δισταγμούς και λανθασμένες φοβικές επιλογές. Πρόκειται για αποτύπωση χρόνιων λαθών που έχουν εμφανιστεί σε όλες τις κρίσιμες καμπές των τελευταίων ετών και σε μεγάλο βαθμό συγκράτησαν τις δυνατότητες για ένα πραγματικό άλμα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και του εργατικού κινήματος. Λάθη και αδυναμίες που όλοι ανέφεραν ασαφώς κάνοντας αυτοκριτική εκ των υστέρων, χωρίς όμως να περιγράφεται με σαφήνεια τι λάθος έγινε και ποια επιλογή δεν πάρθηκε. **Σήμερα είναι η ώρα, που δεν πρέπει να γίνουν άλλα λάθη, δεν πρέπει να αφεθούν κρίσιμες πολιτικές επιλογές. Μέσα στο χάος των σημερινών ημερών, τις αντιφάσεις, δυσκολίες και προβληματισμούς είναι που θα γεννηθεί η Αριστερά που έχει ανάγκη η εποχή μας και κυρίως ο δρόμος της ελπίδας για το δοκιμαζόμενο λαό της χώρας μας.**